

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η Ανάσταση τῶν νεκρῶν θά γίνει, εἴτε κάποιος τήν πιστεύει καί τήν περιμένει, εἴτε ὄχι. Δέν μᾶς ρώτησε ὅλους ὁ Χριστός, δέν πῆρε «τήν ἄδειά μας», γιά νά εἰσβάλει μέ τήν ἀγάπη Του μέσα στήν ἱστορία, καί νά κατέλθει «μέχρις ἄδου ταμείων», γιά νά μᾶς ἀναστήσει. Τοῦ ἦταν ἀρκετό τό «ΝΑΙ» μᾶς ἀσήμαντης – κατά ἄνθρωπον - κοπέλλας ἀπό ἕνα ἄσχημο χωριό τῆς Ἰουδαίας: «Ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα Σου»!

Τά λόγια αὐτά τῆς Παναγίας, ἡ ἐλευθερη ὑπακοή τῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ **Πρώτη Ἀνάσταση** τοῦ ἀνθρώπου. Ἀνάσταση δική Της καί δική μας. Μόνον ἐφ' ὅσον ἔχει προηγηθεῖ ἡ «πρώτη μας Ἀνάσταση», τό δικό μας ἐλεύθερο «ΝΑΙ» στήν κλήση τοῦ Χριστοῦ, μόνον τότε ἡ **ἀνάσταση τῶν σωμάτων** μας (ἡ **δεύτερη Ἀνάσταση**) θά ἀποτελέσει ὀλοκλήρωση τῆς σωτηρίας μας.

Ἡ «ὑποχρεωτική» ἀνάσταση τῶν σωμάτων μας δέν καταργεῖ τήν ἐλευθερία μας. Ἰσα-ἴσα εἶναι μέγιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο ἀναδεικνύει τήν ἐλευθερία μας. Ἐξαρτᾶται, πώς ὁ **καθένας ἐλεύθερα** θά ἀξιοποιήσῃ αὐτό τό δῶρο. Γιά ὅποιον προσμένει τήν ἀνάταση «ξύπνιος» καί μέ λαχτάρα («προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν»), θά γίνει «εἰς ἀνάστασιν ζωῆς» καί αἰώνιας σωτηρίας. Ἐνῶ γιά ὅποιον «τό ρίχνει στόν ὕπνο» ἐπιμένοντας νά

κλείνει τά μάτια του στό Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, θά γίνει «εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» καί αἰώνιας καταδίκης.

* * *

Στό λόγο «Περί μνήμης θανάτου», ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος ἀναφέρει τήν περίπτωση κάποιου μοναχοῦ Ἠσυχίου Χωρηβίτου, πού «ξυπνήσε» μέ θαυμαστό τρόπο, γιά νά ἐργαστεῖ γιά τήν «πρώτη» του ἀνάσταση.

«Αὐτός», λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης, «ζοῦσε ἀμελέστατα χωρίς τό παραμικρό ἐνδιαφέρον γιά τήν ψυχή του. Κάποτε λοιπόν συνέβη νά ἀσθενήσει βαρυτάτα καί νά φθάσει στό σημεῖο, ὥστε ἐπί μία ὥρα ἀκριβῶς νά φαίνεται ὅτι πέθανε. Συνῆλθε ὁμως πάλι! Καί τότε μᾶς ἰκέτεψε ὁλους νά φύγουμε ἀμέσως.

»Καί ἀφοῦ ἔκλεισε τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, ἔμεινε κλεισμένος μέσα δώδεκα ὀλόκληρα χρόνια, χωρίς νά μιλήσῃ καθόλου μέ κανένα καί χωρίς νά τρώει τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπό ψωμί καί νερό. Καθόταν μόνο ἐκστατικός μπροστά σέ ἐκεῖνα πού εἶχε δεῖ τήν ὥρα πού φάνηκε ὅτι «πέθανε», χύνοντας ἀθόρυβα καί σινηχῶς θερμά δάκρυα. Μόνο ὅταν πλησίασε ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του, ἀποφράξαμε τήν πόρτα καί μπήκαμε μέσα. Καί ἀφοῦ πολύ τόν παρακαλέσαμε, εἶπε μόνο τά λόγια: «Συγχωρεῖστε με, ἀδελφοί. **Αὐτός πού γνώρισε τί σημαίνει μνήμη**

ΤΙ ΒΛΕΠΟΥΜΕ;

Γνας άνθρωπος, σέ μάλλον μεγάλη ηλικία έμαθε νά ζωγραφίζει. Παράλληλα διάβαζε καί βιβλία γιά τούς μεγάλους ζωγράφους καί τά έργα τους. Έτσι, άρχισε νά κάνει, κυρίως στους φίλους καί γνωστούς του, τόν κριτικό έργων τέχνης! Έκείνοι, φυσικά, τόν άκουγαν μέ θαυμασμό, άφου δέν είχαν καθόλου τέτοιες γνώσεις.

Κάποια φορά, λοιπόν, πήγε μέ τήν παρέα του σέ μιá έκθεση ζωγραφικής. Μόλις μπήκαν, άρχισε ό κριτικός μας νά σχολιάζει έναν μεγάλο πίνακα. Τό ότι είχε μεγάλη μυωπία καί δέν φορούσε τά γυαλιά του δέν τόν εμπόδιζε από τό αγαπημένο του έργο, τής καλλιτεχνικής κριτικής! Όμως, όση ώρα μιλούσε, οί φίλοι του χαμογελοῦσαν μέ άμνηχανία! Ένω ή γυναίκα του τόν τραβούσε από τό χέρι. Έπιτέλους, τόν πήρε στήν άκρη καί του είπε, συγχυσμένη:

-Μά, δέν βλέπεις ότι είσαι μπροστά σ' ένα καθρέφτη; (!!)

Ό άνθρωπος σχολίαζε τόν έαυτό του όπως τόν «έβλεπε» στόν καθρέφτη! Γιατί τόν πέρασε γιά ζωγραφικό πίνακα!

* * *

Πόσες φορές, δέν βλέπουμε τήν

πραγματικότητα, αλλά αυτά πού έμεις θέλουμε καί επιθυμούμε! Βλέπουμε αυτά πού μάς ύπαγορεύουν τά πάθη μας καί οί αδυναμίες μας. Καί έτσι σχολιάζουμε, κρίνουμε καί κατακρίνουμε πρόσωπα καί καταστάσεις, έπειδή ή πνευματική μας όραση είναι μυωπική! Άπλά, δέν βλέπουμε καθαρά! Τί πρέπει νά κάνουμε γι' αυτό;

Σαράντα ήμέρες μετά τήν Άνάστασή Του ό Κύριός μας Ίησους Χριστός όδήγησε τούς μαθητές του έξω από τήν Ίερουσαλήμ ως τήν Βηθανία. Ύψωσε τά χέρια Του καί τούς εύλογοῦσε. Καθώς τούς εύλογοῦσε, άρχισε νά απομακρύνεται από αὐτούς καί νά ανεβαίνει στόν οὐρανό. Αὐτοί τότε, άφου τόν προσκύνησαν, επέστρεψαν στήν πόλη μέ μεγάλη χαρά (Λουκ. 24, 50-52).

Τά βλέμματα τών αποστόλων ήταν προσηλωμένα στόν Χριστό. Καθώς ό Χριστός ανερχόταν έβλεπαν τά χέρια του νά τούς εύλογοῦν. Καί, φυσικά, έβλεπαν καί τά σημάδια από τά καρφιά στους καρπούς τών χειριών. Νά, λοιπόν, πού πρέπει ιδιαίτερα, νά προσηλώσουμε τό βλέμμα τών ματιών μας καί κυρίως του νοῦ μας:

Στά τρυπημένα χέρια του Χριστου. Γιατί μόνον τότε θά καταλάβουμε

• τήν αγάπη Του γιά τό ανθρώπινο γένος,

θανάτου, δέν θά μπορέσει ποτέ πλέον νά άμαρτήσει».

»Εμεις θαυμάζαμε βλέποντας τόν άλλοτε άμελέστατο νά έχει μεταμορφωθεί τόσο πολύ μέ τήν μακαριστή αὐτή αλλαγή. Καί άφου τόν θάψαμε στό κοιμητήριο, ύστερα από μερικές μέρες αναζητήσαμε τό άγίο του λείψανο, αλλά δέν τό βρήκαμε. Μέ τό θαυμαστό αὐτό σημείο ό Κύριος μάς πληροφορήσε πόσο εύάρεστα δέχθηκε τήν έπιμελημένη μετάνοιά του».

Μακάριος ό Γέροντας Ήσύχιος, πού

πρόλαβε νά ζήσει τήν πρώτη άνάσταση τής μετανοίας του τόσο δυνατά καί τόσο θεάρεστα. Μάς δίδαξε ότι «**μνήμη θανάτου**» δέν σημαίνει σκοτάδι άπελπισίας καί ψυχοπλάκωμα. Ύγιής «μνήμη θανάτου» σημαίνει: γεμάτη έλπίδα **προσδοκία τής δεύτερης Άνάστασης**. Σημαίνει χειροπιαστή έμπειρία συνάντησης - από έδω - μέ τόν Άναστάντα Χριστό. Καί συνεχής καί συνεπής προετοιμασία γιά καλή άπολογία - εκεί - στό φοβερό Του βήμα.

Άρχιμ. Β. Α.

ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Μετά τὸν κατακλισμὸ ὁ Νῶε ἄρχισε νὰ καλλιεργεῖ τὴ γῆ. Φύτεψε ἀμπελώννα, ἔβγαλε κρασί καὶ ἤπιε. Ἄπειρος ὅμως στὴ χρῆση του, ξεπέρασε τὸ μέτρο. Μέθυσσε καὶ πάνω στὴ μέθη του γυμνώθηκε μέσα στὴ σκηνή του. Ὁ μικρότερος γιός του, ὁ Χάμ, τὸν εἶδε γυμνὸ καὶ ἔτρεξε νὰ φωνάξει τ' ἀδελφία του γιὰ νὰ τὸν περιπαίξουν καὶ νὰ γελάσουν μαζί του. Μὰ ὁ Σῆμ καὶ ὁ Ἰάφεθ δὲν γέλασαν καθόλου. Ἀντιθέτως! Ἔνοιωσαν ὅτι ἡ ντροπὴ τοῦ πατέρα τους εἶναι καὶ δική τους ντροπή. Πῆραν ἀμέσως ἓνα μανδύα, τὸν ἄπλωσαν στὶς πλάτες τους καὶ βαδίζοντας πρὸς τὰ πίσω, μὲ τὰ νῶτα στραμμένα πρὸς τὸν πατέρα τους, τὸν τύλιξαν καὶ σκέπασαν τὴ γύμνωσή του. Δὲν τόλμησαν νὰ στρέψουν τὰ πρόσωπά τους καὶ νὰ δοῦν τὴ γύμνωσή του. Ἡ μέθη ὅμως πέρασε καὶ κάποτε ὁ Νῶε συνήλθε. Ἔμαθε αὐτὰ πού ἔκανε ὁ νεώτερος γιός του. Τὰ θεώρησε μεγάλη ἀσέβεια. Καὶ καταράστηκε τὴ γενιὰ τοῦ Χάμ νὰ γίνουν δοῦλοι στὸν Σῆμ καὶ τὸν Ἰάφεθ (Γεν. 9, 20-27).

Στὸ πρόσωπο τῶν γονέων ὀφείλεται πάντοτε τιμὴ ἀπὸ τὰ τέκνα. Ἀκόμα κι ὅταν ἡ συμπεριφορὰ τους δὲν εἶναι ὀρθή. Ὡς ἄνθρωποι θὰ σφάλουν καὶ αὐτοί. Θὰ βγοῦν ἴσως κάποτε ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς εὐπρέπειας. Μπορεῖ καὶ ἐπὶ μονίμου βάσεως κάποιος νὰ εἶναι κακοὶ γονεῖς. Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ὅμως σὲ καμμιά περίπτωση δὲν δικαιολογεῖ ἄσχημη συμπεριφορὰ στὸ πρόσωπό τους. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου», γιὰ νὰ ζήσεις καλά καὶ νὰ εἶσαι μακροχρόνιος πάνω στὴ γῆ,

εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς βασικὲς ἐντολές του (Ἐξ. 20, 12).

Δὲν λέει ὁ Θεὸς τίμα τὸν καλὸ πατέρα καὶ τὴν καλὴ μητέρα μόνο, ἀλλὰ τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου ἀδιακρίτως, ὅποιοι κι ἂν εἶναι, γιὰ τὸ γεγονὸς καὶ μόνο ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ γονεῖς σου. Ἀκόμα κι ἂν διαφωνεῖς σὲ κάποια θέματα, ἀκόμα κι ἂν ἡ γνώμη τους σὲ κάτι εἶναι ἀποδεδειγμένα λανθασμένη. Τίποτε δὲν σὲ δικαιολογεῖ νὰ ἀσεβήσεις ἀπέναντί τους, νὰ τοὺς ἐξευτελίσεις, νὰ τοὺς μειώσεις, νὰ τοὺς παραδώσεις στὴν περιφρόνησή σου, ἢ, διακόποντας κάθε ἐπαφή, νὰ εἶσαι σὲ ἐχθρική σχέση μαζί τους. Εἶναι τόσο ἀπεχθὴς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μιὰ τέτοια συμπεριφορὰ, πού ὁ ἅγιος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀνδρέας ὁ Κρήτης δὲν διστάζει νὰ ὀνομάσει «τὸν Χάμ ἐκεῖνον πατραλοῖαν» (Μέγας Κανὼν, ὠδή γ'). Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ πατροκτόνο δηλαδὴ!

Τέτοιο καὶ μεγαλύτερο ἀκόμη κακὸ θεωρεῖται ἡ παρόμοια συμπεριφορὰ καὶ πρὸς τοὺς πνευματικὸς μας πατέρες. Δὲν χωράει ἀσέβεια, περιφρόνηση, ἀνυπακοὴ ἀπέναντι σ' αὐτοὺς πού ἀγρυπνοῦν γιὰ τὶς ψυχές μας καὶ θὰ δώσουν λόγο στὸν Θεὸ γιὰ μᾶς (Ἐβρ. 13, 17). Καὶ αὐτοὶ μοχθοῦν καὶ περνοῦν ὠδίνες μέχρι νὰ γεννηθεῖ καὶ νὰ πάρει μορφή μέσα μας ὁ Χριστὸς (Γαλ. 4, 19).

Κάποιοι μοναχοὶ πού βρισκόταν σὲ ἀταξία καὶ ἀνυπακοὴ πρὸς τὸν πνευματικὸ του πατέρα, συνέβη νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸν Χριστό. Ἔβαλαν τὸ λειψανὸ του σὲ λάρνακα καὶ τὸ τοποθέτησαν στὸ Ἅγιο Βῆμα τῆς Ἐκκλησίας. Συνέβαινε ὅμως τὸ ἐξῆς καταπληκτικὸ: Κάθε φορὰ πού γινόταν ἡ Θ. Λειτουργία, στὴν ἐκφώνηση τοῦ διακόνου «Ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε», ἡ λάρνακα μετακινιόταν μόνη της ἀπὸ τὸ Ἱερό στὸν Νάρθηκα. Μὲ τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας ἐπανερχόταν στὸ Ἱερό. ➤

• καὶ ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀπαιτεῖ κόπο καὶ θυσία.

Γι' αὐτὸ καὶ λέμε στὸν «οἶκο» (τροπάριο) τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου:

— Ἄς ἐγκαταλείψουμε τὶς φροντίδες τῶν ἐπιγείων πραγμάτων· ἄς ἀφήσουμε αὐτὰ πού φθείρονται στὴ γῆ· Ἐλάτε, ἄς ἀνανήψουμε (=ἄς συνέλθουμε) καὶ ἄς ὀψώσουμε μάτια καὶ νοήματα· βλέμμα-

τα καὶ αἰσθήσεις. Σάν νά εἴμαστε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νά ἀτενίζουμε τὸν Λυτρωτὴ μας νά ἀνέρχεται ἐπὶ νεφέλης. Ἐκεῖ ὁ Κύριος διένειμε στοὺς ἀποστόλους τὶς δωρεές του εὐλογώντας τους, καὶ λέγοντας πρὸς αὐτούς: Δὲν σᾶς ἀποχωρίζομαι· Ἐγὼ εἶμαι μαζί σας καὶ συνεπῶς κανεῖς ἐναντίον σας.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΛΩΣΣΩΔΗΣ!

 νθρωπος γλωσσώδης δέν θά ὀρθοποδήσει στή ζωή του ἐπάνω στή γῆ (Ψαλμ. 139,12). Ἐρμηνεύοντας ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τόν στίχο αὐτό τοῦ ψαλμοῦ λέγει:

«Ἀκόμη καί μόνη της αὐτή ἢ κακία εἶναι ἱκανή νά καταστρέφει αὐτούς πού τήν ἔχουν. Δέν εἶναι μικρό αὐτό τό εἶδος τῆς πονηρίας: τό νά εἶναι κάποιος ἀθάδης καί νά μίν συγκρατεῖ τήν γλώσσα του. Ἄνθρωπος **γλωσσώδης** εἶναι ὁ ὑβριστής, ὁ φλύαρος, ὁ κακολόγος (=λοῖδορος): αὐτός πού συνεχῶς μιλά σάν νά γαυγίζει! Αὐτός πού σέ τίποτε δέν εἶναι καλύτερος ἀπό τόν σκύλο (στήν συμπεριφορά)!

Αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν θά ὀρθοποδήσει στήν ζωή του. Θά καταστραφεῖ. Εἶναι ἐχθρός μέ ὅλους, προκαλεῖ ἀπδία σέ ὅλους. Γίνεται φορτικός σέ ὅλους». (Εἰς τόν ψαλμόν 139, δ', Ρ.Γ. 55, σ. 425).

Τί λοιπόν; Μήπως δέν πρέπει νά μιλάμε καθόλου; Κάθε ἄλλο! Εἶτε μιλάμε εἶτε ὄχι, ὁ νοῦς μας καί ἡ ψυχή μας δέν πρέπει νά ἔχουν πονηρίες καί κακίες, οὔτε νά φλυαροῦμε ἐσωτερικά! Καί τό στόμα μας καί ἡ καρδιά μας νά στάζουν μέλι!

Βέβαια, τό στόμα μας δέν πρέπει νά εἶναι τελείως κλειστό· οὔτε πάλι νά ἀνοί-

γει πρὸς τόν καθένα· ἀλλά νά γνωρίζει τήν κατάλληλη στιγμή πού πρέπει νά μιλήσουμε σέ κάθε περίστασι.

Γι' αὐτό καί μᾶς δίνει ἐντολή γενική ὁ Κύριος: «Νά εὐλογεῖτε ἐκείνους πού σᾶς καταρῶνται, νά προσεύχεσθε γι' αὐτούς πού σᾶς κακομεταχειρίζονται καί σᾶς καταδιώκουν, γιά νά γίνετε παιδιά τοῦ οὐράνιου Πατέρα Σας» (Ματθ. 5, 44-45).

Σύμφωνος σ' ὅλα αὐτά ὁ προφήτης Δαυῖδ ἔλεγε: «Βάλε, Κύριε, φρουρά στό στόμα μου καί θύρα πού νά ἀσφαλίζει τά χεῖλη μου» (Ψαλμ. 190,3).

Ποιά εἶναι ἡ φρουρά πού πρέπει νά τεθεῖ στό στόμα μας;

«Φρουρά εἶναι ὁ φοβερός λογισμός-σκέψη πού πάντα θά θυμίζει τήν φωτιά πού θά κατακαίει ἐκείνους πού ἀπερίσκεπτα χρησιμοποιοῦν τή γλώσσα τους.

Αὐτόν τόν λογισμό νά τοποθετήσουμε θυρωρό καί φύλακα πού νά ἀπειλεῖ τή συνείδησή μας καί ποτέ δέν θά ἀνοίξει σέ ἀκατάλληλη στιγμή τήν θύρα τῶν χειλέων μας. Ἀλλά μόνον ὅταν πρέπει· καί τότε θά ὑπάρχει ὠφέλεια καί πολλά ἄλλα ἀγαθά. Διότι εἶπε κάποιος: «Πάντοτε νά θυμᾶσαι τό τέλος τῆς ζωῆς σου καί δέν θά ἁμαρτήσεις ποτέ» (Ἐκκλ. 7, 40)» (ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, εἰς τόν ψαλμόν 140, στ', Ρ.Γ. 55, σ. 436).

Τέλος, ποτέ νά μίν ξεχνᾶμε ὅτι «ἀπό τήν πολυλογία εἶναι ἀδύνατο νά ἀποφύγουμε τήν ἁμαρτία» (Παροιμ. 10,19).

Ἀρχιμ. Π. Α.

← Τό πράγμα ἔβαλε σέ ἀπορία τοὺς πάντες, ὥσπου ἐρευνώντας ἔγιναν γνωστά τὰ σχετικά μέ τόν μοναχό. Καί μόνο ὅταν βρέθηκε ὁ πνευματικός του καί τοῦ διάβασε συγχωρητική εὐχή, σταμάτησε ἡ μετακίνηση τοῦ λειψάνου του. Ἄν καί μάρτυρας Χριστοῦ, ἡ μὴ σωστή σχέση του μέ τόν πνευματικό του πατέρα τόν ζημίωνε καίρια (Γεροντικό).

Ἄς δείχνουμε λοιπόν τήν ἀρμόζουσα τιμὴ σ' αὐτούς πού τίμησε πρῶτος ὁ Θεός, κάνοντάς τους πατέρες μας, εἶτε σαρκικούς, εἶτε πνευματικούς.

Πρωτ. Δ. Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἰγυεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΜΑΪΟΣ 2014 * Ἀρ. Φύλλου 370* Ἔτος ΛΔ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης

